

תה"ג 63795/03/18 - היועץ המשפטי לממשלה נגד איגור גרוזדוב (אוסטרובסקי) (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 63795-03-18 מדינת ישראל נ' גרוזדוב (אוסטרובסקי)(עציר)

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
עותר על ידי עו"ד תם כהן ועו"ד היועץ המשפטי לממשלה
איילת מולד-חיו
נגד
משיב על ידי עו"ד מיכאל עירוני איגור גרוזדוב (אוסטרובסקי) (עציר)

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, איגור גרוזדוב (אוסטרובסקי), כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות רצח, שוד, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, גרם נזק פלילי לרכוש, התפרצות וגניבה בהן הוא מואשם בגרמניה (להלן: "**גרמניה**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין גרמניה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).

2. ביום 22.3.18 הגישה ממשלת גרמניה, באמצעות שגרירות גרמניה בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב בגין עבירות רצח, שוד, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וגרם נזק פלילי לרכוש (נספח ג' לעתירה). ביום 25.3.18 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לגרמניה (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הגרמני (StGB): סעיף 211, סעיף 249 וסעיף 251, סעיפים 223-224, סעיפים 303 ו303c וסעיף 244. בהתאם לכך, ביום 28.3.18, הגיש העותר את העתירה דן.

3. לפי סעיף 2(א) לחוק "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירת ביצוע בצוותא של רצח - עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה שדינה מאסר עולם, עבירת ביצוע בצוותא של שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע לצדה הוא עד 20 שנות מאסר ושתי עבירות של כניסה

והתפרצות למקום מגורים - עבירה לפי סעיף 406 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע לצדה הוא עד 7 שנות מאסר.

בקשת ההסגרה

4. על פי בקשת ההסגרה, המשיב מואשם בכך שבשלהי 2017 וראשית 2018 ביצע שני מעשי התפרצות, כאשר במהלך ביצועו של המעשה השני, שבוצע בצוותא חדא עם שותפים אחרים, נגרם מותו של אדם.

5. מהעובדות המפורטות בעתירה עולה, שבמועד שאינו ידוע במדויק, אך בין תאריך 30.12.2017 לבין תאריך 1.1.2018, התפרץ המשיב לבית מגורים בעיר אולם (Ulm), במדינת באדן וירטמברג, גרמניה, וגנב ממנו 150 אירו ושתי מטבעות זהב בשווי 200 אירו כל אחת (להלן: "**ההתפרצות הראשונה**").

6. ימים אחדים לאחר מכן, בלילה שבין 5.1.2018 לבין 6.1.2018, בסמוך לשעה 2:30 לפנות בוקר, התפרץ המשיב, יחד עם חברו (מהעבר) גיורגי נאגל (להלן: "**גיורגי**") לבית מגורים נוסף להלן: "**הפורצים**"), הסמוך למקום ההתפרצות הראשונה, במטרה לבצע גניבה. במקום התגוררו אלפרידה ניד (להלן: "**אלפרידה**"), ילידת 1926 ובנה מיכאל ניד יליד 1958. במעשה זה, הייתה מעורבת גם אשתו של גיורגי, נטליה נאגל (להלן: "**נטליה**"), אשר שימשה במספר הזדמנויות כמטפלת סיעודית של אלפרידה, וידעה כי בבית חפצי ערך ותכשיטים, וכן היה מעורב במעשה גיורגי צ'ורוקידזה (להלן: "**צ'ורוקידזה**").

7. בעת הפריצה, שהו בבית אלפרידה ומיכאל. בשל מעשה הפריצה התעורר מיכאל. המשיב והאחרים הכו את מיכאל קשות בפניו ובגופו וגררו במדרגות הבית לחדר אחר, שם קשרו אותו וחסמו את פיו בסרט הדבקה, על מנת לסכל התנגדות מצדו. הפורצים תפסו גם את אלפרידה וגרמו לה לחבלות. בהמשך, נטלו המשיב וגיורגי מן הבית תכשיטים רבים ונמלטו מהמקום. למרות מצבה, הצליחה אלפרידה להזעיק עזרה ומיכאל הובהל לבית החולים, שם נקבע מותו כתוצאה מהמכות בראשו וכתוצאה מחנק.

8. מיד לאחר האירוע נמלטו המשיב, גיורגי, נטליה וצ'ורוקידזה מגרמניה לאיטליה. ביום 10.1.18, במהלך מנוסתו, נכנס המשיב לישראל בזהותו הישראלית, באמצעות תעודת מעבר חד פעמית שהונפקה לו יום קודם לכן בשגרירות ישראל ברומא.

9. ביום 12.1.18 הוציא בית המשפט בעיר Ulm מחוז באדן וירטמברג, צו למעצרו של המשיב, והעתק מצו המעצר מצורף לעתירה אשר הוגשה לבית משפט זה. על בסיס צו המעצר האמור, מבקשת גרמניה מישראל את הסגרתו של המשיב.

10. בעקבות צו המעצר, נעצר המשיב באשקלון ביום 19.2.18. ביום 20.2.18 הוגשה לבית המשפט השלום בירושלים בקשה להארכת מעצרו, ומעצרו הוארך בשנית עד ליום 29.3.18.

חומר הראיות

11. לבקשת ההסגרה צורף חומר הראיות כדלהלן: דו"ח בעניין ה-ד.נ.א. של המשיב אשר נמצא בשתי זירות הפשע, דו"ח נתיחת גופת המנוח, עדותה של אלפרידה ניד, עדויות השותף גיורגי ועדותה של נטליה. עוד נסמכו רשויות גרמניה על חיפוש בטלפונים הניידים של גיורגי ושל האחרים, על מחקרי תקשורת ביניהם ועל פעולות חקירה נוספות הכרוכות בכך, המוכיחים את ההימלטות המשותפת לאיטליה מיד עם הרצח, כמו גם את הימלטותו של המשיב לישראל.

טענות הצדדים

12. בפתח דבריו ציין ב"כ המשיב, כי יריעת המחלוקת היחידה היא בשאלת האחיזה לאישום. לדבריו, הבקשה ונספחיה אינם עומדים בסף הראייתי הנדרש לצורך קבלת העתירה. ביחס למעשה ההתפרצות הראשון-אין ראיות מספיקות הקושרות את המשיב למעשה. ביחס למעשה ההתפרצות השני והרצח- חוות דעת המבוססת על ד.נ.א אינה מספקת, בהתאם לפסיקה בישראל.

13. ב"כ העותר טענה, כי נתמלאה הדרישה הראייתית של אחיזה לאישום, כאמור בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה, קרי, על מנת שבית המשפט יכריז על המשיב כבר הסגרה, על המדינה להוכיח שקיימות ראיות מספיקות להעמדה לדין. ביחס להתפרצות הראשונה- היא הפנתה לדו"ח בעניין חומר גנטי התואם את ה-ד.נ.א של המשיב שנמצא על בדל סיגריה בתוך הבית, בסמוך לחלון ממנו יצא הפורץ עם שללו. כמו כן מסרה שהראיות מלמדות כי המשיב לא התגורר בעיר Ulm. לדידה, הדבר מלמד שבדל הסיגריה לא יכול היה להגיע לזירת האירוע באקראי.

ביחס להתפרצות השנייה- ב"כ העותר הפנתה לדגימת ד.נ.א שנמצאה על ידיית הכניסה של החניה המקורה הצמודה לבית בו אירע האירוע. דרך כניסה זו, נכנסו הפורצים והופק פרופיל גנטי התואם את ה-ד.נ.א של המשיב. עוד היא הפנתה לדגימת ד.נ.א מזירת הרצח שנמצאה על נייר הדבק שהודבק על פיו של המנוח ושימש לחסימת פיו וממנו הופק פרופיל גנטי התואם את ה-ד.נ.א של גיורגי. עוד הפנתה לראיות נוספות אשר פורטו בהרחבה בעתירה: הודעותיה של נטליה, הודעותיו של גיורגי, תוצרי חיפוש בטלפונים הניידים שלהם, כסף שנמצא ברשותה של נטליה וזיקתה למקום ביצוע העבירה. כן הוסיפה את העובדה כי המשיב הגיע לשגרירות ישראל ברומא וביקש שתומצא לו תעודת מעבר לישראל תוך הצגת תעודת זהות שאינה בתוקף שהוצאה 16 שנה קודם לכן. לדבריה, הבדיקה על מיקום שגרירות ישראל ברומא והגעת המשיב לשגרירות בדחיפות לאחר שלא שהה בארץ 16 שנה מהווה התנהגות מחשידה. הצורך להגיע בדחיפות כזאת מתיישבת עם התנהגות של רוצח המנסה להימלט. עוד הפנתה לסמיכות במקום ובזמן של שתי ההתפרצויות העולים כדי "שיטה". מכאן שלדבריה, האופן שבו הראיות קושרות את המשיב להתפרצות הראשונה, מחזקות את הראיות להתפרצות השנייה ולהיפך.

14. לסיום, ב"כ העותר ציינה, שבשלב זה הראיות מספיקות להעמדת המשיב לדין בישראל, כך שדי בראיות אלה לצורך ביסוס דרישת ה"אחיזה לאישום", שזהו רף הראיות הנדרש בעניינו. עוד ציינה שבהתאם לפסיקה הליך ההסגרה אינו דורש לקבוע את אשמתו או חפותו של המשיב, ועל כן מקומן של סוגיות

המשקל והמהימנות ושאלות ביחס לחוות דעת ה- ד.נ.א שנמצא בזירה (וחוות דעת נגדית שתוגש) דינ להתברר בהליך העיקרי בגרמניה. לדבריה, חומר הראיות שהוצג מצדיק את המשך בירור אשמתו של המשיב בהליך הפלילי העתיד להתנהל במדינה המבקשת הסגרתו.

15. מנגד טען ב"כ המשיב, כי אין די בראיות שהוצגו לצורך ביסוס דרישת "אחיזה לאישום". תחילה ציין כי השותפים אינם קושרים בהודעותיהם את המשיב למעשה ביצוע העבירה על אף האמור בעתירה.

16. אשר לראיות ביחס להתפרצות השנייה, מחוות דעת בעניין ה-ד.נ.א של המשיב עולה, כי ההתאמה של ה-ד.נ.א היא רק של 8 מתוך 15 אללים, התאמה שאינה מספיקה להרשעה לפי המשפט הישראלי. כן הוא הפנה לחו"ד של ד"ר האק ממנה עולה, כי מדובר בתערובת ד.נ.א המקשה על קביעת מסקנה אם מדובר ב-ד.נ.א של המשיב. כמו כן הוסיף, כי מדובר בבניין דירות גדולות עם חניון מקורה תת קרקעי ועל מנת להיכנס לדירה יש צורך להיכנס לבניין, כך שישנם רבים שנכנסים באופן זה לבניין, ועל כן לא ניתן לקבוע אם מדובר ב-ד.נ.א שלו על ידי הכניסה, ללא פרטים על המועד בו הושארה הדגימה על הידיה וכן לא ידוע מיהם האנשים שחנו באותו יום בחניון. אין מדובר בבית פרטי עם חניון צמוד. מדובר ב-ד.נ.א על דלת חיצונית של חניון, לא בסמיכות לדירה ולא על פריט הקושר לביצוע המעשה. העובדה שהמשיב נמצא עם השותפים יומיים לפני האירוע לא מוכיחה לכאורה כי המשיב קשור לביצוע העבירה.

17. אשר לראיות ביחס להתפרצות הראשונה טען ב"כ המשיב, כי הימצאות בדל סיגריה עם ד.נ.א התואם למשיב היא הראיה היחידה ומדובר בחפץ נייד, על כן לדבריו בישראל המשיב כלל לא היה עומד לדין ולא היה מורשע על כך.

18. עוד הוסיף וטען, שכדי להעמיד אדם על עבירת רצח או שוד יש להוכיח יסוד נפשי של מודעות, וצפויות לתוצאה של מוות. בענייננו, התשתית הראייתית (ד.נ.א על דלת חניון משותף לבניין) לא מאפשרת להעמיד לדין את המשיב על רצח, אלא לכל היותר להעמדה לדין בגין עבירה של הסגת גבול, אשר לדידו, ביחס לאירוע הראשון, קיימות בדוחק ראיות לכך.

19. ב"כ העותר בתגובתה חזרה על טענותיה תוך הפניה לפסיקה לתמיכה בטענותיה. ביחס לטענה ראיית ה-ד.נ.א, באירוע השני, ב"כ העותר ציינה, כי מדובר בחניה מקורה שבתוכה יש דלת המובילה לבית שבו התבצע האירוע, ובבקשת ההסגרה מתוארת הפריצה שנעשתה דרך דלת זו. ביחס לטענה על האללים-ב"כ העותר שבה על טענתה כי מדובר במארג נסיבתי, אמנם שתי חוות הדעת בקשר לד.נ.א שנמצא אינם ראייה ניצחת, עם זאת קיימות ראיות נוספות והמארג הכולל מספיק כדי לקיים את דרישת האחיזה לאישום. מכל מקום הדגישה שמקומן של טענות אלה הוא בהליך העיקרי.

דין והכרעה

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

20. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה, משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי בפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

21. סעיף 2א לחוק מציב מספר **תנאים מצטברים להסגרה**, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וגרמניה על האמנה האירופית בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימותם של תנאים אלה לא חלק ב"כ משיב.

22. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לכך שלא מתקיימים הסייגים להסגרה המנויים בסעיף 2ב(א) לחוק.

23. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק- "סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר.

מן הכלל אל הפרט

24. הצדדים חלוקים ביחס לשאלה האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי להסגרה.

דיות הראיות

25. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח בפניו שישנן "ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו". בית המשפט העליון קבע באופן חוזר ונשנה, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על המשיב כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, שהליך ההסגרה הוא אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושכסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם. עוד הודגש, שהליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את

המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פלייט" המתקיימים בזה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם.

26. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): "כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה "אחיזה לאישום" בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): "כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך ההסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה"; בעניין סירקיס הובהר כי "אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 349-348). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו". (שם בפסקה 53)

27. אי לכך, עלינו לבחון לגופו של עניין, האם אכן יש בראיות כדי להוות אחיזה לאישומים נגד המשיב.

28. ליבת חומר הראיות כוללת: דו"ח בעניין ה-ד.נ.א. של המשיב אשר נמצא בשתי זירות הפשע, דו"ח נתיחת גופת המנוח, עדותה של אלפרידה ניד, עדויות השותף גיורגי ועדותה של נטליה. עוד נסמכו רשויות גרמניה על חיפוש בטלפונים הניידים של גיורגי ושל האחרים, על מחקרי תקשורת ביניהם ועל פעולות חקירה נוספות הכרוכות בכך.

29. אשר להתפרצות הראשונה- בזירת ההתפרצות הראשונה, בתוך הבית, ליד החלון שממנו יצא הפורץ עם שלל, נמצא בדל סיגריה שעליו חומר גנטי התואם את ה-ד.נ.א. של המשיב. ההתפרצות הראשונה אירעה ימים אחדים טרם ההתפרצות השנייה שבה בוצעו עבירות הרצח והשוד המיוחסות למשיב. שתי זירות העבירה מרוחקות כ-50 מטרים זו מזו. הסמיכות במקום ובזמן של שתי ההתפרצויות עולות כדי "מעשים דומים".

30. ב"כ המשיב טען, כי מדובר בראיה יחידה המבוססת על חפץ נייד ובישראל המשיב לא היה מועמד לדין ולא היה מורשע על כך. אכן יש לנהוג בזהירות יתרה כאשר מדובר בראיה יחידה הקושרת את המשיב לאירוע, כאשר המדובר בחפץ נייד. אולם, נקבע לא אחת כי ניתן לבסס הרשעה על ראיה יחידה ניידת, במיוחד שהחפץ נמצא בתוך הדירה עצמה, ושנשללת האפשרות שבדל הסיגריה הגיע לזירה באופן אקראי, כפי שעולה מענייניו, שכן המשיב מתגורר בעיר אחרת המרוחקת ממקום ביצוע ההתפרצות. (ר' ע"פ 47163-04-17 מוראד אבו-אלהווא נ' מדינת ישראל (18.10.17) ורע"פ 8999/17 מוראד אבו-אלהווא נ' מדינת ישראל (21.11.17)).

31. אשר לטענת ב"כ המשיב כי טרם נגבתה גרסתו של המשיב, ועל כן טרם נשמעה גרסתו להמצאות בדל הסגריה בדירה, יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 2998/91 רוברט מנינג נ' היועץ המשפטי לממשלה (18.1.93) באשר לטביעת אצבע ומתאימים אף לראיית ד.נ.א.: "מקומם ושעתם של הסברי המערערים להימצאות טביעות אצבעותיהם על גבי חבילת הנפץ הם במסגרת המשפט, ולא בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה לצורך העמדתם לדין. ערכה הראייתית הלכאורי של טביעת אצבע - שהיא ראיה חפצית רק לעניין זיהויו של העבריין, אך ראיה נסיבתית לעניין מעורבותו בביצוע העבירה המיוחסת לו - נמדד, כידוע, לפי מקום הימצאה. אם טביעת אצבעו של נאשם נמצאה בזירת העבירה או על גבי חפץ ששימש לביצוע העבירה, יש בה כדי להטיל על הנאשם חובת הסבר, המיישב את המימצא עם חפותו או עם קיום ספק באשמתו. אם הנאשם, בעדותו במשפט, נמנע ממתן הסבר, או אם ההסבר שנתן נדחה כבלתי מהימן, יהיה בית המשפט רשאי להרשיעו גם על יסוד טביעת האצבע כראיה יחידה (ראה לדוגמה: ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל [5], דברי השופט קדמי בעמ' 448 מול אות השוליים ו; ע"פ 593/89 מדינת ישראל נ' נחום [6], דברי השופט ברק בעמ' 2 מול אותיות השוליים ו-ז). בכך טמון ערכה המפליל הלכאורי של הטביעה. בדרך כלל די בהימצאותה במקום, שגישת הנאשם אליו אינה ברורה ומובנת מאליה (כגון: ביתו, מקום עבודתו או חפץ מחפציו), כדי להוביל להעמדתו לדין של הנאשם. ובהתחשב במקומות ובנסיבות בהן נתגלו, יש בטביעותיהם של המערערים כדי להוות ראיה לכאורה.", כך שהעדר הסבר של המשיב בשלב זה, בהעדר חקירה בטרם הוסגר, אין לה משקל משמעותי, שכן המשקל בשלב זה הוא על מציאת הראיה בזירה, והעדר ראיות הקושרות את המשיב לזירה באופן חוקי, אלא להיפך ראיות המרחיקות אותו מהמקום.

32. אשר על כן, אני סבורה שהראיות שהוצגו אשר להתפרצות הראשונה מספיקות לרף הראיות של "אחיזה לאישום" ואף למעלה מכך.

33. אשר למעשה ההתפרצות השנייה, הרצח והשוד הראיות הקושרות את המשיב הן כדלהלן:

א. מהודעתה של אלפרידה עולה שהיא ששמעה קולות באמצע הלילה, התעוררה וראתה שני גברים רעולי פנים המכים את בנה, כופתים אותו וחוסמים את פיו. אולם היא לא מסרה תיאור מדויק של הפורצים.

ב. מדגימת ה-ד.נ.א שנמצאה על ידי הכניסה של החניה המקורה הצמודה לבית שממנה נכנסו הפורצים, הופק פרופיל גנטי שיכול להתאים ל-ד.נ.א של המשיב.

ג. מדגימת ה-ד.נ.א מזירת הרצח, שנמצאה על נייר הדבק שהודבק על פיו של המנוח ושימש לחסימת פיו הופק פרופיל גנטי התואם את ה-ד.נ.א של גיורגי. גיורגי בחקירתו במשטרה טען, כי יום קודם לאירוע מסר למשיב ולצ'ורוקידזה סרט הדבקה לבקשתם, לשם הדבקה קופסת קרטון שנקרעה בעת חיפוש משטרתי ברכבם.

(ר' עמ' 3-4 לחקירתו של גיורגי המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

ד. בחקירתה של נטליה לאחר מעצרה ציינה, כי היא מכירה את המשיב שנתיים (ר' עמ' 3 לחקירתה מיום 16.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל). עוד מסרה כי ביום 25.12.17, מספר ימים טרם ההתפרצות הראשונה, היא הזמינה חדר בבית מלון בעיר Ulm אשר יועד עבור המשיב וצ'וחרוקידזה (ר' עמ' 2 לחקירתה מיום 16.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

ה. נטליה הודתה בחקירתה כי בין הימים 31.12.17 לבין 3.1.18 שהו המשיב, גיורגי, נטליה וצ'וחרוקידזה בבית אחותו של גיורגי באיטליה ותמונה משותפת שלהם יחד עם אחותו של גיורגי צולמה באיטליה ביום 2.1.18 ונמצאה במכשיר הטלפון של נטליה (ר' עמ' 3 לחקירתה של נטליה מיום 10.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל יחד עם עמ' 3 לחקירתה מיום 16.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

ו. נטליה מסרה בחקירתה שביום 3.1.18 הם שבו לגרמניה ושהו בה עד ליום 6.1.18 (היום בו אירע הרצח) (ר' עמ' 3 לחקירתה של נטליה מיום 10.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל). ביום 6.1.18, שבו ונסעו לאיטליה בשתי מכוניות באישון לילה (ר' עמ' 2 לחקירתה מיום 16.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

ז. מחיפוש בטלפון הנייד של נטליה עלה, כי ביום 9.1.18 בעת שהותם של הארבעה באיטליה לאחר שנמלטו מגרמניה, בדקה נטליה באינטרנט את מיקומה של שגרירות ישראל ברומא ואף שמרה צילום מסך של מידע זה. עוד התגלה, כי זמן קצר לאחר מכן באותו יום, עדכנה נטליה את אחותו של גיורגי שהמשיב נמצא בשגרירות וכי "הרשו לו לעזוב". בטלפון של נטליה נמצאו תמונות שצולמו מאותו היום בשדה התעופה ליאונרדו דה וינצ'י ברומא, איטליה (ב"כ המשיב לא חלק על ראייה זו).

ח. עוד עלה מחיפוש בטלפון הנייד של נטליה, כי היא ואחותו של גיורגי היו שותפות פעילות למאמצי המשיב להשיג מסמכי נסיעה בשגרירות ישראל ברומא וברכישת כרטיס הטיסה לישראל. באותו היום, 9.1.18, בשעות אחר הצהריים, ביקשה נטליה מאחותו של גיורגי לאתר טיסות היוצאות מרומא לישראל. ביום 10.1.18, בשעות אחר הצהריים, אחר הגעתו לישראל, שלח המשיב לנטליה הודעת טקסט בה כתב: "בסדר. אני בבית. הם נתנו לי לעבור בשדה התעופה. הם נתנו לי לעבור בכל מקום. אהיה בקשר. עד מחר". נטליה אישרה שהיא הסיעה את המשיב לשדה התעופה אולם לא סיפקה לחוקרים הסבר על פעולותיה ועל המידע שהיה לה בטלפון (ב"כ המשיב לא

חלק על ראייה זו) (ר' עמ' 2 לחקירתה מיום 16.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

ט. בהמשך הודתה נטליה בחקירתה כי בשנים 2016-2017 עבדה כסייעת סיעודית בביתם של אלפרידה ובנה המנוח, וכי ידעה שישנם בבית תכשיטים וכסף מזומן. כמו כן ברשותה של נטליה נמצאו 150 שטרות של 100 אירו. היא לא נתנה הסבר סביר להימצאותו של סכום כסף משמעותי זה בידיה, במיוחד לאור מצבה הכלכלי הקשה (ר' עמ' 6-8 לחקירתה של נטליה מיום 10.1.18 המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

י. גיורגי טען לחפותו בחקירתו. הוא הכחיש קשרי חברות עם המשיב שאותו לדבריו הוא מכיר באופן שטחי. הוא אישר בחקירתו, כי הוא והמשיב נפגשו באקראי בימים 4.1.18 ו- 5.1.18 כאשר באחת מפגישות אלה נתן בידי המשיב וצ'ורוקיזה סרט הדבקה (ר' עמ' 3-4, עמ' 7-8 לחקירתו של גיורגי המצורפת לבקשת ההסגרה של גרמניה מישראל).

יא. מממצאי החיפוש בטלפון הנייד של גיורגי עולה, כי במועדים הסמוכים לעבירות היו המשיב וגיורגי בקשר ולכל הפחות מתחילה חודש דצמבר 2017. עוד עולה, כי ביום 7.12.17 הם עמדו בקשר ותיאמו מפגש ביניהם באמצעות הודעות טקסט.

יב. המשיב נמלט לישראל מספר ימים לאחר מעשה ההתפרצות השני והרצח.

34. אני סבורה שהצטברותם של הראיות הנסיבתיות, שפורטו לעיל, מקיים מארג ראייתי מספיק, שהוא בגדר אחיזה לאישום. קיים בסיס של ממש למסקנה כי לא מדובר בצירוף מקרים, במיוחד שאירוע הפריצה הראשון קושר את המשיב למקום ולזמן כמה ימים קודם לאירוע באירוע שנסבותיו דומות. על כן לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ המשיב כי עדויות השותפים לא קושרות את המשיב לביצוע העבירות, וכי התיק נסמך על חוות דעת לא מבוססת. צודק ב"כ המשיב כי לא ניתן לסמוך על חוות דעת זו כראיה יחידה, בשל תערובת לכאורה של הממצאים הגנטיים ובשל רמת ההתאמה הנמוכה (ר' חו"ד של ד"ר האק שהוגשה על ידי המשיב). עם זאת, ראייה זו שקושרת את המשיב לאירוע ביחד עם הראיות הנוספות, מקימות מארג נסיבתי לכאורי, המספיק בוודאי לדרישת ה"אחיזה לאישום" שהיא נמוכה יותר.

35. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה היא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת, ואני סבורה כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. לא נעלמו מעיניי טענותיו של ב"כ

המשיב בדבר משקלן של הראיות והחסר הראייתי, ועל כן אין די בהן כדי לעמוד בסף הראייתי הנדרש. אכן, מדובר בטענות כבדות משקל, אך המקום לבחון אותן הוא בבית המשפט בגרמניה. אני סבורה שראיות אלה מספיקות לסף ראייתי של "אחיזה לאישום", שכן לא מצאתי כי הן חסרות ערך על פניהן.

36. לבסוף, בהתקיים כל התנאים הקבועים בסעיף 2א לחוק ההסגרה, ולאחר שהוכח, כי המשיב נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת וכי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזו בישראל, קובע סעיף 9 לחוק ההסגרה, כי בית המשפט יכריז, כי המשיב הינו בר-הסגרה.

סוף דבר

37. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה לגרמניה, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

38. יובהר, כי המשיב אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, מאחר שלא היה תושב ישראל בעת קרות האירועים נושא העתירה.

39. המשיב יהיה זכאי לכל ההגנות והזכויות הקבועות לו בדין.

40. המשיב יוחזק במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ט, 25 דצמבר 2018, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.